

המוסר של "קיר הברזל"

פרסום ראשון: ראזסווייט, 11 בנובמבר 1923

שפת המקור: רוסית

א

ראשית על הטענה הידועה, שנקודת-המבט של "קיר הברזל" היא בלתי מוסרית, אומר אני: לא אמת. אחת משתיים: או שהציונות היא מבחינה מוסרית טובה, או רעה. ואולם בעיה זו היה עלינו ליישב לפני שנעשינו לציונים. ואמנם יישבנו אותה בשביל עצמנו, ודווקא לחיוב, כלומר, באנו לכלל הכרה, שהציונות היא טובה מבחינת המוסר, עניין מוסרי וצודק. ואם היא צודקת, הרי יש להגשים את הצדק בלי להתחשב בהסכמתו או אי-הסכמתו של מישהו. ואם רוצים יוסף או שמעון או איוואן או אחמד להפריע את הגשמת הצדק, משום שאין הדבר נוח להם, הרי חובה היא שלא להניח להם להפריע; ואם יש בדעתם להשתמש באלימות –אספסוף, יש למנוע זאת מהם על ידי שימוש בכוח המדינה ועל ידי הגנה עצמית. זה משמעו של מוסר בכל חברה הגונה, ומוסר אחר אין.

במלחמה נגד הציונות משתמשים בכל מיני סיסמאות פופולאריות: דמוקרטיה- זכותו של רוב, הזכות להגדרה עצמית לאומית. משמע הדבר: הואיל והערבים מהווים כעת רוב בארץ-ישראל, יש להם הזכות ל"הגדרה עצמית" – הזכות לומר: אנו רוצים, שארץ-ישראל תישאר מדינה ערבית. דמוקרטיה והגדרה עצמית הן עקרונות מקודשים, אך דווקא עקרונות מקודשים, כמוהם כשם ה' שאותו אין לשאת לשווא, - לצורך תרמית ולמען מטרות מכוערות ובלתי-צודקות. עקרון ההגדרה העצמית אינו נעוץ בכך, שמי שתפס חלקת אדמה יישאר בעליה לצמיתות, וזה שגירשוהו בכוח מאדמתו, יישאר נע ונד לעולמים. הגדרה עצמית משמעה רוויזיה, - רוויזיה כזאת של חלוקת כדור-הארץ בין העמים; העמים, שיש להם אדמות יותר מדי, ימסרו חלק זעיר מהן לאותם העמים, שיש להם מעט מדי, או שאין להם כלום: כדי שיהיה לכל העמים מקום לקיים בו את ההגדרה העצמית שלהם. ולאחר שכל

העולם התרבותי הכיר בכך, שיש להם ליהודים הזכות לחזור לארץ-ישראל, כלומר, אף היהודים הם באורח עקרוני "אזרחיה" ו"תושביה" של ארץ-ישראל, - אזרחים ותושבים שגורשו, ומטבע הדברים יימשך תהליך שובם זמן רב, הרי אסור לטעון היום, כי בינתיים זכאית האוכלוסיה המקומית למנוע זאת מהם, וכי זוהי "דמוקרטיה". הדמוקרטיה של ארץ ישראל גלומה בשתי קבוצות-עמים: המקומית והמגורשת, והקבוצה השניה היא הגדולה שבהן.

לעיתים קרובות ציטטתי את הסיפור הידוע על הדרך שבה הופכים קדושה לתרמית: מעשה באיש, שהיה דמוקרט נלהב ביותר, ומייד עם הישמע צלילי ה"מרסיליזה" היה נוהג לקפוץ ממקומו, להתמתח לעמידת דום כחייל במיסדר ולהישאר עומד בלי נוע. לילה אחד פרצו לדירתו גנבים, ואחד מהם פתח מייד בגינת ה"מרסיליזה"... מנהג יהודי נואל הוא – להתמתח כחייל ממושמע מייד כשנשמעת איזו-שהיא "מרסיליזה", אפילו בלי לשאול, אם אין זו תרמית, אם אין שמו של המנגן המן הרשע, אם, אולי, הקלידים אינם אלא עצמות-יהודים שבורות.

הפקר ייקרא לכך, לא מוסר. החברה האנושית בנויה על הדדיות; טלו ממנה את ההדדיות – והצדק נעשה לשקר. האיש המהלך ברחוב יש לו זכות לחיות רק משום ורק במידה שהוא מכיר בזכותי שלי לחיות; ואולם אם יש בדעתו להרגני, אין לו, לפי דעתי, שום זכות קיום. וכלל זה חל גם על עמים. אחרת ייהפך העולם לתחרות-מירוץ של חיות טרף, שבה תישמד לא רק החלשה שבחיות, אלא דווקא טובת-הלב שבהן. העולם מן הדין שהיה עולם של שותפות. אם מדובר בחיים, הרי לכל זכות שווה לחיות, ואם להישמד, הרי גם כאן דין אחד לכל; אולם אין "מוסר" כזה, שלפיו על הזולל לאכול כאוות-נפשו, ועל הצנוע לגווע ברעב מחמת לחץ הרסן.

הבה נסמוך ידינו לרגע קט על עמדתם של אלה, הסבורים ששיטת "קיר-הברזל" אינה מוסרית. העיקר הוא בכך, שאנו מיישבים ארץ בלי הסכמתם של ילידי-המקום: כל יתר צרותינו ה"מוסריות" נובעות משורש זה באורח אוטומאטי בלתי-נמנע. ובכן, מה נשאר לנו לעשות?

המוצא הפשוט ביותר עשוי היה להיות – לחפש ארץ אחרת להתיישבותנו. למשל, מין אוגאנדה. אך אם נתבונן מקרוב, תמצאו אותה הצרה: גם באוגאנדה ישנה אוכלוסיית ילידים (למעלה ממיליון), וככל שאר הילידים בהיסטוריה – בין לבנים ובין שחורי-עור או אדומי-עור – ימחו גם הם באורח אינסטינקטיבי או מדעת על הנסיון להפוך את אוגאנדה שלהם לארץ יהודית. הרי אין זה משנה את המצב שבמקרה זה הילידים הם כושים: אם דבר בלתי-מוסרי הוא ליישב בלי הסכמת הילידים, הרי מן הדין שיחול המוסר הזה על אנשים לבנים ושחורים כאחד. אמנם, אפשר לקוות שהכושים עדיין אינם מתורבתים כל-צרכם כדי לשלוח משלחות-מחאה ללונדון - ואפשר שהם חסרי-ישע כילדים; אך מנקודת-מבטו של המוסר גרוע דבר זה אף יותר: כי כן, אם התיישבות בלי הסכמת הילידים היא בבחינת גזל, הרי הגרוע בסוגי הגזל הוא גזל מילדים. ובכן, גם אוגאנדה היא "בלתי-מוסרית". נמצא, ש"בלתי-מוסרית" היא גם כל טריטוריה אחרת, תיקרא זו באיזה שם שתיקרא. איים בלתי מיושבים כבר מזמן אינם בנמצא בעולם. בכל מקום שמצוי איזה-שהוא נווה-מדבר – שם כבר יושב איזה-שהוא יליד, השוכן במקום כמעט מימי האדם הראשון, ואינו רוצה ברוב זר, או בכלל בהצפה ניכרת של תושבים זרים.

ובכן יוצא, שאם יש בעולם עם מחוסר-ארץ, הרי אסור לו אפילו לחלום על בית לאומי – החלום עצמו הוא בלתי-מוסרי. עם מחוסר-ארץ מוכרח להישאר לנצח מחוסר-ארץ; העולם כבר חולק, וחסל. כך דורש ה"מוסר".

בייחוד במקרה המעשי שלנו נראה הדבר בחזקת "מוסר" יוצא-דופן. אומרים שיש בעולם 15 או 16 מיליון יהודים; מחציתם חיים כעת חיי כלב נרדף ומחוסר-בית, פשוטו כמשמעו. מספר הערבים מגיע ל- 38 מיליון: הם יושבים במארוקו, אלג'יר, טוניס, טריפוליטניה, קירינאיקה, מצרים, סוריה, ארם-נהריים וכל חצי האי הערבי – שטח (חוץ מן המדבריות!) שגודלו כמחציתה של אירופה. בממוצע יושבים על כל מיל מרובע של טריטוריה עצומה זו לא יותר מ-16 ערבים. לשם השוואה כדאי להזכיר, שבסיציליה יושבים על כל מיל מרובע 352 איש, ובאנגליה- 669. בהשוואה עם השטח הזה, שבו התיישבו הערבים מתוך רחבות, מהווה ארץ-ישראל רק החלק ה- 170 ממנו. אך כאשר העם היהודי, מחוסר-הארץ, דורש לעצמו את ארץ-ישראל, הרי זה "בלתי-מוסרי, משום שהילידים מוצאים שאין זה נוח להם.

מוסר כזה מקומו יכירנו אצל הקאניבלים ולא אצל בני-אדם מתורבתים. אין הקרקע שייכת לאלה שיש להם יותר מדי, אלא קודם-כל לאלה שאין להם כלום. הפקעת חבל-ארץ מעם בעל אחוזות גדולות, לאטיפונדות, כדי לתת בית לעם נע ונד – מעשה של צדק הוא. אם אין בעל הלאטיפונדות רוצה בזה (דבר טבעי בהחלט), יש להכריחו לכך. אמת קדושה, שלמען הגשמתה, הלכה למעשה, יש הכרח להשתמש בכוח, אינה פוסקת מלהיות אמת קדושה. בכך נעוצה היום לגבי דינו העמדה האפשרית היחידה כלפי ההתנגדות הערבית; ועל הסכם נשוחח רק אז, כשהם יהיו מוכנים להגיע להסכם.